

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Μαρκ. θ΄ 17-31)
26 Μαρτίου 2017

Τὸ Εὐαγγέλιο σήμερα μᾶς παρουσιάζει ἔνα ταλαιπωρο πατέρα ποὺ ζητᾶ βοήθεια ἀπὸ τὸν Χριστό, ἐπειδὴ τὸ παιδί του ἦταν δαιμονισμένο. Στὴν ἐμφάνιση τοῦ Κυρίου ὁ δαίμονας ρίχνει κάτω τὸν νέο σὲ μιὰ προσπάθεια νὰ κάνει ὅσο περισσότερο κακὸ ἀκόμη μπορεῖ, ἐπειδὴ καταλαβαίνει ὅτι ἡ ἔξουσία του τελειώνει.

Ο Χριστὸς ἀνταποκρίνεται στὸ αἴτημα τοῦ πατέρα, ἀλλὰ ζητᾶ πρῶτα τὴν πίστη του. Ὄλα μποροῦν νὰ γίνουν τοῦ λέει, ἐφόσον ὑπάρχει ἡ πίστη. Ή δύναμη τοῦ Θεοῦ εἶναι δεδομένη, ὅμως τὸ ἐὰν θὰ ἐνεργοποιηθεῖ ἢ ὅχι ἔξαρταται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν πίστη τοῦ ἀνθρώπου. Ἀρα λοιπὸν ἀπὸ τὸν ἀνθρωπὸ ἔξαρταται ἐὰν θὰ λάβει ἢ ὅχι αὐτὸ ποὺ ζητᾶ. Τὸ διαπιστώνουμε στὴ στάση τοῦ πατέρα ὃ ὅποιος τότε φωνάζει δυνατὰ «Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ». Βοήθησέ με νὰ πιστέψω ὅπως πρέπει καὶ ὁ Χριστὸς μὲ δεδομένη τὴν ἀνάγκη τῆς πίστεως προστάζει τὸν δαίμονα: «Τὸ πινεῦμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφόν, ἐγὼ σοὶ ἐπιτάσσω, ἔξελθε ἔξ αὐτοῦ καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν». Τὸ δαιμόνιο ἔξέρχεται καὶ τὸ παιδὶ ἀπελευθερώνεται ἀπὸ τὴν τυραννία του. Ὅταν ἀργότερα οἱ μαθητὲς ζήτησαν νὰ μάθουν τὴν αἵτια ποὺ οἱ ἴδιοι δὲν μπόρεσαν νὰ ἐκδιώξουν τὸν δαίμονα, ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε ὅτι τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων δὲν μπορεῖ νὰ ἐλευθερωθεῖ χωρὶς προσευχὴ καὶ νηστεία.

Κατ’ ἀναλογία μὲ τὴν εὐαγγελικὴ διήγηση πρέπει νὰ ἐνεργήσουμε καὶ ἐμεῖς, ἐφόσον βέβαια ἐπιθυμοῦμε νὰ νικήσουμε τὰ πάθη μας ποὺ σὰν δαίμονες μᾶς ταλαιπωροῦν καὶ μᾶς βασανίζουν. Καὶ αὐτὸ θὰ γίνει μόνο μὲ τὴν προσευχὴ στὸν Θεὸ καὶ τὴ νηστεία. Εἶναι σημαντικὸ νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ προσευχὴ δὲν εἶναι τυπικὴ ὑποχρέωση. Ἀντιθέτως, ἡ προσευχὴ εἶναι ἀνάγκη ἔκφρασης τῆς ψυχῆς. Ὁπως τὸ λουλούδι μαραίνεται ὅταν τὸ ποτίζουμε ἀραιά, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ στεγνώνει καὶ μαραίνεται ὅταν δὲν ζητᾶμε ἀκατάπαυστα τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν προσευχή. Οἱ Πατέρες λένε συνιστοῦν «μνημονευτέον Θεοῦ μᾶλλον ἢ ἀναπινευστέον». Δηλαδὴ πιὸ πολὺ χρειάζεται νὰ θυμᾶται κανεὶς τὸν Θεὸ κάθε ὥρα καὶ στιγμή, παρὰ νὰ ἀναπιέσει. Ή μνήμη τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν προσευχή, ἡ ὅποια μᾶς ὀδηγεῖ σὲ κοινωνία μὲ τὸν Θεό.

Καὶ βέβαια ἡ προσευχὴ εἶναι χρέος καὶ ὑποχρέωση ὅλων τῶν πιστῶν οἱ ὅποιοι στὴν καθημερινότητά τους ὀφείλουν νὰ προσεύχονται ἀδιάκοπα γιὰ νὰ χαριτώνονται καὶ νὰ ισορροποῦν. Ἐὰν ἡ ἀδιάλειπτη προσευχὴ ἦταν κάτι ποὺ δὲν θὰ μποροῦσαν ὅλοι νὰ

έφαρμόσουν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δὲν θὰ μᾶς ζητοῦσε τὸ «ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε». Καὶ γιὰ τὴν ἀδιάλειπτη προσευχὴ δὲν ἀπαιτοῦνται ἴδιαιτερες συνιθῆκες, παρὰ μόνο ζῆλος, πίστη καὶ προσοχή. Ἔτσι μπορεῖ κάποιος νὰ ζεῖ μέσα στὶς μέριμνες καὶ στὶς φροντίδες τῆς καθημερινότητας, νὰ δουλεύει καὶ νὰ ἀσχολεῖται μὲ διάφορα πράγματα καὶ νὰ διαπιστώνει ὅτι ἡ προσευχὴ προσκομίζει περισσότερα ὄφέλη καὶ καρποὺς ἀπὸ τὴν προσπάθεια.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν προσευχὴν, ἀναγκαῖο στοιχεῖο τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ὅπλο κατὰ τοῦ διαβόλου, ὅπως διευκρίνισε ὁ Κύριος στοὺς ἀποροῦντες Ἀποστόλους, εἶναι καὶ ἡ νηστεία. Αὐτὴ μᾶς βοηθᾶ στὴν ἀσκηση, στὴν ταπείνωση, ἀλλὰ καὶ στὴ συγκέντρωση τοῦ νοῦ κατὰ τὴν προσευχὴν. Διδάσκοντας τὰ πολὺ μεγάλα ὄφέλη τῆς νηστείας ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς ἀναφέρει ὅτι: «ὅταν ἔνας βασιλιὰς θελήσει νὰ καταλάβει μία ἐχθρικὴ πόλη αὐτὸ ποὺ κάνει πρῶτα εἶναι νὰ δεσμεύσει τὸ νερὸ καὶ τὸ φαγητό. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλης, δηλαδὴ οἱ ἐχθροί, γιὰ νὰ μὴν τὰ στερηθοῦν καὶ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πεῖνα, παραδίδονται καὶ ὑποτάσσονται στὸν βασιλιά. Τὸ ἕδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ποικίλα πάθη τοῦ ἀνθρώπου. Ἐὰν ὁ ἀνθρωπὸς ζήσει μὲ νηστεία καὶ στέρηση καὶ ἐγκράτεια, τὰ πάθη του ἔξασθενίζουν καὶ εὔκολα καταβάλλονται καὶ δὲν ἀποτελοῦν πλέον κίνδυνο γι' αὐτόν».

Ἄδελφοί μου,
ἄς ἐμπιστευθοῦμε ἐπιτέλους τὴν προσευχὴν καὶ τὴν νηστεία, ως τὰ ὅπλα καὶ τὶς προϋποθέσεις ποὺ συνιστᾶ σήμερα ὁ Ἱδιος ὁ Χριστὸς, γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῶν καταστάσεων τῆς ζωῆς μας, ἀφοῦ μέχρι τώρα ἔχοντας ἀγνοήσει ἡ ὑποτιμήσει τὴν μεταμορφωτικὴ δύναμή τους, συνεχίζουμε τρομοκρατημένοι νὰ ἀντιμετωπίζουμε καθημερινὰ τὴν δαιμονισμένη πραγματικότητα τῆς ζωῆς καὶ τῆς κοινωνίας μας.

[dkpdf-button]